

че тука имаме бунт на единъ народъ противъ неговия законенъ господарь. А щомъ е така, гръцкото възстание е „революция“, която съгласно статутитъ на свещения съюзъ не бивало да се поддържа. Обаче, общественото мнение въ Англия, Франция, Италия надвило. Помощи и доброволци отъ всѣкѣдо се стекли въ Гърция и подкрепили възстаницитъ. Особено общественото мнение въ Русия се развълнувало. То настояло за решителна намѣса въ полза на гърцитъ. Възъ основа кючукъ-кайнарджишкия миръ, че Русия е покровителка на балканскитъ православни народи, руското правителство поискало отъ европейскитъ сили пълномощие да се намѣси съ сухопътна война, която се съсредоточавала въ Бесарабия. Завели се дълги и мъчителни преговори. Англия настоявала да се запази цѣлостта на Турция, Австрия се бояла за Дунава и неговитъ устия... Александъръ I се колебаелъ между своитъ съветници. Но презъ 1825 г. той починалъ. Замѣстилъ го Николай I, който веднага зель решително становище спрѣмо султана. Презъ 1827 г. Русия, Англия и Франция се съгласили, изпратили флотитъ си, които съединени наедно подъ английска команда пресрещнали турско египетската флота въ залива Наваринъ и я потопили. Но тази победа не щѣла да реши въпроса. Тогава Русия изпратила готовата въ Бесарабия армия, която на 7 май 1828 г. минала Прутъ и заела Молдава и Влашко. Въ сжщото време Русия пратила княза Паскевича да нападне турскитъ земи на Кавказъ. На Дунава причакалъ руската войска великия везиръ Решидъ-паша. Градоветъ Браила и Гюргево се намирали въ турски ржце. Първата работа на руситъ била да превзематъ Браила. Манифестътъ за война съ Турция билъ издаденъ на 14 априлий 1828 г. Руската армия броила 106,000 души. Австрия подбутвала ромънитъ да се противятъ на рускитъ войски, като имъ внушавала мисълта, че Русия ще присъедини земята имъ къмъ великата империя. Група чокои подали мемоаръ въ този смисълъ до царя.

Турската съпротива се оказала много по голѣма, отколкото се очаквало. Българитъ въ Бесарабия и Влашко били много възбудени. Доброволци се стичали отъ всѣка страна. И раитъ южно отъ Дунава дочули, че този пътъ дѣдо Иванъ иде не на шегa. Турцитъ съглеждали настроението на раята и били твърде загрижени. Капитанъ Георги Мамарчевъ, българинъ отъ Котелъ, внукъ на Софрония, поискалъ позволение да състави стрядъ отъ български доброволци. Разрешили му, но съ условие да приема момчета отъ преселени българии въ Бесарабия, Молдова и Влашко, а не и отъ Турция.